

TRILOGIA REICHULUI

Brian Klein

Ultimul Reich

ROMAN

„O cursă nebună, plină de
adrenalină de la prima până
la ultima pagină.”

London Economic

„Ține-te bine... un roman
captivant, uimitor, plin de acțiune!”

Reader's Digest

NICULESCU fiction

www.cartepedia.ro

TRILOGIA REICHULUI

Brian Klein

Ultimul Reich

Traducere:
Adina Pinteau

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă
acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KLEIN, BRIAN

Ultimul Reich / Brian Klein; trad.: Adina Pintea. -

București: Editura Niculescu, 2025

ISBN 978-606-38-1153-1

I. Pintea, Adina (trad.)

821.111

© 2024 by Brian Klein

First published in Great Britain in 2024 by Constable,
an imprint of Little, Brown Book Group, an Hachette UK Company.

Titlu original: *THE LAST REICH*, by Brian Klein

© Editura NICULESCU, 2025

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU fișion este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Design copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-1153-1

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun
mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a
datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și
internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Prolog

El Calafate, Argentina

Iunie 2022

John Franklin traversa strada pustie din centrul oraşului El Calafate îndreptându-se spre un SUV negru şi neavând habar că e ţinta unui ucigaş care stătea singur, retras, la o măsură în faţa unei cafenele mizerabile, la mai puţin de treizeci de metri distanţă de el. O cască wireless ascunsă îi salvă pielea. Aceasta se activă brusc, emiţând un fâşâit scurt, urmat o clipă mai târziu de vocea inconfundabilă a şoferului său, care îl avertiză asupra pericolului iminent.

— Domnule, o persoană se află vizavi, la douăzeci de grade, spre vest. V-a urmărit de când aţi ieşit din muzeu şi are o armă îndreptată direct spre dumneavoastră. Să-l elimin?

Franklin se crispă uşor, aruncă pe furis o privire în stânga şi grăbi pasul, iar apoi, fără să ezite, începu să alerge. O simplă privire îi dezvălui tot ce trebuia să ştie. Omul înarmat avea toate motivele să-l vrea mort, chiar dacă îi era rudă de sânge.

— Interceptează-l, dar nu-l elimina... doar imobilizează-l.

Trei secunde mai târziu, un glonţ de calibrul 50 tras dintr-o puşcă semi-automată Barrett M107 sfâşie umărul drept al potenţialului asasin, iar forţa impactului îl propulsă în spate.

Trăgătorul se trezi smuls din scaunul său de metal ruginit, iar pistolul mic pe care îl ținea în mână îi scăpă și căzu pe trotuar. Capul i se izbi de dalele de beton și, deși nu își pierdu cunoștința, era prea amețit ca să opună rezistență. Autoturismul Lincoln Aviator accelerează de pe loc apoi se opri brusc în fața cafenelei. Șoferul sări din mașină, ridică trupul inert de pe trotuar și îl aruncă pe bancheta din spate a SUV-ului. Câteva clipe mai târziu, portiera din dreapta se deschise brusc, iar Franklin sări în mașină.

— Dă-i drumul, Hugo. Mergi direct la fermă.

Lincolnul demară în trombă, iar Franklin se uită peste umărul stâng și își coborî privirea spre chipul răvășit al bărbatului. Abia dacă mai era conștient, dar ochii săi albaștri și pătrunzători aruncau priviri dușmănoase fratelui său vitreg, emanând ură pură. Buzele lui Franklin se întredeschiseră, afișând un rânet larg, de Joker.

— Nu-ți face griji, Daniel. Totul o să fie bine.

O clipă mai târziu, un pumn puternic se izbi cu forță de tâmpla bărbatului răpit și totul se cufundă în întuneric. Ca urmare, nu mai simți înțepătura acului hipodermic care îi străpunse pielea câteva secunde mai târziu.

* * *

Când Daniel Anderson se trezi după aproape douăzeci și patru de ore, simți cum mintea îi plutește într-o ceață densă, pe fondul unui vacarm asurzitor parcă făcut de o mie de tobe care îi asaltau simțurile. Sute de întrebări răzlețe își croiră drum prin perdeaua de confuzie în timp ce el se chinuia să-și recapete luciditatea.

Ce se întâmplase în fața cafenelei? Cine îl împușcase? Unde era? Deocamdată nu avea niciun răspuns. Privirea i se limpezi treptat, iar el încercă să-și dea seama unde e. Zăcea într-un pat mare, care părea să nu aibă centuri pentru imobilizare, și era îmbrăcat într-un halat de spital din bumbac albastru. Umărul și brațul drept îi erau strâns bandajate, iar două perfuzii erau atârinate de suporturi metalice de care erau prinse pungi de plastic transparent cu sânge și antibiotice. Nu simțea nicio durere în brațul drept, semn că medicamentele își făceau efectul.

Camera era spațioasă, luminoasă și decorată frumos, cu un tapet cu imprimeu floral în nuanțe acvamarin, care se asorta perfect cu covorul moale și pufos, de un albastru regal. Tavanul era jos, iar grinzile de lemn maro care îl traversau erau un detaliu tipic unei ferme tradiționale.

Daniel întoarse capul și privi pe fereastra mare, cu deschidere largă, aflată în peretele lateral. În fața lui se întindea un peisaj cu dealuri verzi, presărate ici și colo cu niște puncte albe care se mișcau și despre care presupuse că erau oi. Pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva era din nou în Australia, dar gândurile îi fură întrerupte de o mișcare bruscă în colțul îndepărtat al camerei, care îi atrase atenția. Nu observase prezența asistentei în vârstă, care se ridică imediat cum observă că pacientul ei se trezise.

— Unde naiba sunt și cine...

Strigă în zadar, în timp ce femeia ieși val-vârtej pe ușă cu o energie care nu se potrivea vârstei. De parcă ar fi observat un incendiu în cameră și trebuia să-l raporteze. Îi auzi vag vocea, dar cunoștințele limitate de spaniolă nu-i permisă să înțeleagă ce spunea sau cu cine vorbea. Nu trebui să aștepte mult după un răspuns. Cumva, intui că pașii care se apropiau

îi aparțineau exact bărbatului pentru care traversase jumătate de glob ca să-l omoare, dar acum, asta era ultima lui preocupare. Daniel era mult mai interesat de cum să supraviețuiască și, eventual, să evadeze. Cu toate acestea, ținut la pat, neînarmat și grav rănit, șansele să atingă oricare dintre aceste obiective nu arătau deloc promițător.

Razele de soare care năvăliră prin ușa deschisă proiectară umbra alungită a lui John Franklin cu o clipă înainte ca acesta să intre în salon. Purta, ca întotdeauna, șapca roșie de baseball, care părea mai degrabă lipită de capul lui. Ochii lui albaștri erau limpezi, pătrunzători și, în acest moment, ațintiți, fără să clipească, asupra lui Daniel. Trăsăturile feței parcă sculptate erau parțial ascunse sub o barbă gălbuie, încălцитă. Era îmbrăcat într-o cămașă albastră în carouri mici, băgată cu grijă în niște blugi Levis 501 tociți exact cât trebuie. Aspectul western era completat cu o pereche de cizme de cowboy din piele ciocolatie. Franklin traversă camera cu pași hotărâți și se opri lângă pat, în dreptul suporturilor medicale metalice.

— Daniel, ce ai făcut la muzeu a fost o nesăbuiță. De obicei, Hugo nu ratează când trage. Din fericire pentru tine, și spre marea lui dezamăgire, i-am cerut să-și înfrâneze instinctele primare.

Franklin lăsă să se întrevadă un zâmbet abia perceptibil pe buzele strânse. Daniel îi susținu privirea câteva secunde, apoi vorbi pentru prima dată.

— Ce vrei de la mine, John? O rundă de aplauze? Acum câteva săptămâni ai pus o recompensă de cinci milioane de dolari pe capul meu și acum aștepti mulțumiri pentru că ți-ai împiedicat maimuța dresată să mă elimine. Ești un nenorocit dus cu capul și cineva o să te elimine până la urmă, chiar dacă nu sunt eu acela. E doar o chestiune de timp.

Zâmbetul lui Franklin dispăru, dar rămase calm și continuă, afișând aceeași siguranță de sine bine exersată.

— Daniel, faptul că am ordonat asasinarea ta a fost o eroare rară din partea mea pentru care îmi cer scuze. În timp, îți voi explica motivele mele, dar să-ți fie clar un lucru: odată ce mi-am recunoscut greșeala, am lăsat o pistă pe care eram sigur că îți va fi imposibil să rezști să o urmezi. Vezi tu, am vrut să mă găsești...

Daniel îl întrerupse, cu un ton plin de sarcasm.

— Te aștepti să cred tâmpeniile astea?

— Crede-mă, am alți doi dușmani de care mă tem mult mai mult decât de tine și amândoi sunt disperați să mă găsească. Au resurse uriașe, dar habar nu au unde mă aflu și intenționez să păstrez lucrurile așa.

Pentru prima oară de când se trezise, Daniel simți că se poate relaxa, fie și doar puțin. Era uimitor, dar sesiză că Franklin spunea adevărul. Lucru rar întâlnit.

— Continuă.

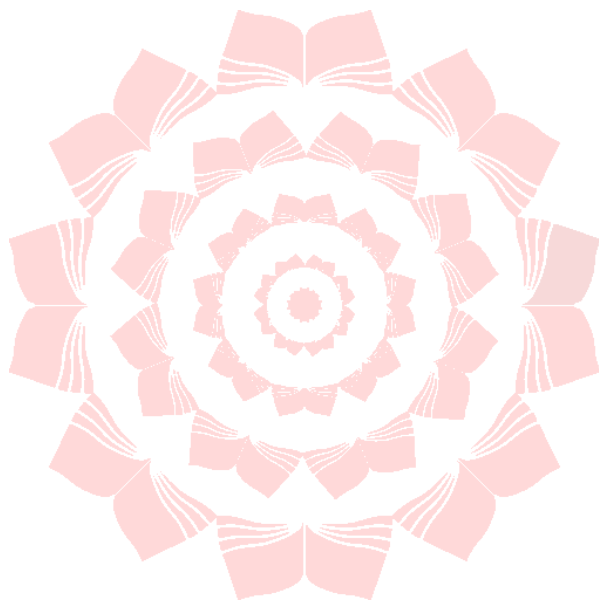
— Dorința de răzbunare și pedeapsă e o emoție puternică, Daniel. Atât Mossadul, cât și talibanii au motive întemeiate să mă facă să plătesc. Mi-am asumat un risc uriaș când ți-am permis să mă găsești, dar vreau, nu, de fapt am nevoie să fii de partea mea. Nu uita că în venele noastre curge același sânge, cel al bunicului nostru, sângele Führerului, iar acum, frate, avem nevoie unul de celălalt mai mult ca niciodată. Daniel ascultă cu atenție și îi făcu lui Franklin semn din cap să continue. În săptămânile și lunile care urmează, pe măsură ce te refaci, o să vorbim deschis despre multe lucruri, și vom pune la cale împreună răzbunarea pe dușmanii noștri...

Daniel simți că se lasă sedus de propunerea lui Franklin, dar se bucură de faptul că, pentru prima dată în relația lor, fratele lui vitreg i se adresa ca unui egal.

— John, te-ai gândit ce ți-ar face talibanii dacă ai cădea vreodată în mâinile lor? Sunt niște brute.

Franklin se apropie și se aplecă peste pat, astfel încât capul lui ajunsese la doar câțiva centimetri de fața lui Daniel. Vocea lui se domoli într-o șoaptă.

— Am pierdut multe nopți gândindu-mă exact la asta, dar nu-ți face griji, mi-am luat măsuri de precauție.

Capitolul 1

*The Little Fox*¹, Oceanul Indian

Septembrie 2023, cincisprezece luni mai târziu

Apele turcoaz ale Oceanului Indian străluceau sub razele necruțătoare ale soarelui de amiază, în timp ce iahtul alb traversa maiestuos apele, urmărind îndeaproape linia coastei de nord a insulei Mauritius, îndreptându-se spre Madagascar.

În mod neobișnuit, echipajul format din șaiszeci și patru de membri aflat la bordul ambarcațiunii de peste șaptezeci și trei de metri trebuie să se ocupe doar de doi pasageri VIP. Totuși, acest lucru nu le face viața mai ușoară, deoarece unul dintre ei e proprietarul vasului, iar John Franklin e la fel de exigent ca întotdeauna și cere mereu imposibilul de la personalul său, punându-i să lucreze într-un ritm infernal.

Tovarășul său, Daniel Anderson, e mult mai relaxat, dar se hrănește din energia debordantă, aproape maniacală, generată de fratele său vitreg mai mare. Amândoi sunt conduși de două motivații puternice și distructive: destinul și

¹ Vulpița, în engleză în original (*n. trad.*)

răzbunarea, un amestec periculos și seducător care face din ei o amenințare credibilă, mai ales că ambițiile lor sunt susținute de fonduri nelimitate, grație unei adevărate comori naziste, aflate într-un cont bancar elvețian secret.

Franklin și Daniel se relaxau pe două șezlonguri în timp ce savurau un prânz ușor pe terasa piscinei: o salată Caesar stropită cu o sticlă de Cloudy Bay, un Sauvignon Blanc din Noua Zeelandă extrem de apreciat. Daniel arăta cu totul diferit față de tânărul îngrijit care îl înfruntase pe fratele său vitreg cu un an în urmă în El Calafate, datorită bărbii blonde și stufoase care îi acoperea acum fața.

Cei doi discutau despre recenta alegere a unui președinte în Guineea Ecuatorială, un stat african cu producție mare de petrol. Campania sa politică beneficiase de o donație de cincisprezece milioane de dolari, susținută dintr-unul dintre conturile lor bancare. Vâjâitul rotoarelor unui elicopter le întrerupsese conversația și amândoi bărbații își ridicară privirile spre vest. Franklin observă primul aparatul de zbor care se apropia. Elicopterul Super Puma bimotor H225 era ultima lui jucărie, o achiziție de douăzeci și opt de milioane de dolari, ceea ce îl făcea cel mai scump elicopter din lume. La bordul lui se afla un grup pestrîț de fanatici de dreapta pe care Franklin îi pregătea de ceva vreme. Unii dintre ei se aflau deja în funcții, ceilalți erau pe punctul să le obțină.

— Uite-i, Daniel. Vin ca mieii la tăiere. O să evaluăm cât de pregătiți sunt ca să pună în aplicare Operațiunea Ispășirea, iar după ce pleacă, o să te pun la curent cu planurile pe care le am pentru vechii noștri prieteni, Vargas și Hembury.

Franklin își goli paharul de vin dintr-o înghițitură și îl așeză pe o măsuță de cafea, lângă un dosar negru, legat în piele, pe care îl răsfoi, permițându-i lui Daniel să vadă două fotografii

portret, alb-negru, ale detectivilor. Ambele aveau ținte roșii imprimare pe fețe.

Daniel luă o înghițitură din paharul său și savură gustul unic al vinului său alb preferat, care nu-l dezamăgise niciodată. Zâmbetul i se transformă într-o grimasă.

— John, a venit timpul să facem dreptate.

* * *

Daniel stătea lângă Franklin, la un capăt al mesei din nuc negru, lustruită impecabil, suficient de mare ca la ea să aibă loc cei zece invitați. În dreptul fiecăruia, plăcuțe din crom satinat, așezate cu precizie milimetrică, indicau numele participanților din grupul eclectic de lideri politici neonaziști și teroriști care fuseseră convocați la această întâlnire secretă. Veniseră de pe cinci continente și lui Daniel nu-i scăpă asemănarea dintre întâlnirea lor și o reuniune a Organizației Națiunilor Unite, cu diferența că Franklin nu era secretar general, iar principalul subiect de pe ordinea de zi era exact opusul păcii mondiale.

Șapte vorbeau engleză, iar cei trei care nu vorbeau aveau la dispoziție câte o pereche de căști Bluetooth negre, așezate lângă plăcuțele cu numele lor. Acestea erau conectate la un grup mic de traducători aflați într-o cameră alăturată, care stăteau în fața microfoanelor și așteptau ca Franklin să înceapă întâlnirea. Fuseseră recrutați de o agenție privată de *head-hunting* care îi ademenise la bord cu promisiunea unui câștig echivalent cu salariul pe trei luni pentru o singură sesiune. Din păcate pentru ei, nu aveau să se bucure niciodată de câștigul lor. În centrul mesei, erau aranjate cu grijă zece

serviete din piele maro, fiecare având inițialele destinatarului stanțate cu litere aurii.

Majoritatea bărbaților nu se mai întâlniseră niciodată față în față. Numitorul lor comun era Franklin, finanțatorul din umbră, care le umplea buzunarele cu milioane de dolari prin transferuri bancare ilicite. Fostul candidat la președinția SUA se ridică de pe scaun și își dresе vocea, semn că întâlnirea urma să înceapă.

— Domnilor, bine ați venit la bordul navei *The Little Fox*. Dacă vă întrebați ce se află în serviete, fiecare conține cinci milioane de dolari în numerar, un mic gest de recunoștință din partea mea și a lui Daniel pentru prezența dumneavoastră la această întâlnire inedită, știind cât de ocupați sunteți cu toții. Știți că în mod normal transfer fondurile direct în conturile voastre, dar tatăl meu m-a învățat întotdeauna că banii gheață fac legea, așa că luați acest bonus neașteptat, folosiți-l cum vreți, cu soțiile, prietenele sau târfele voastre și bucurați-vă de acest semn al aprecierii noastre.

Generalul Okoi Okonkwo, care condusese recent o lovitură de stat militară într-un stat african măcinat de criză, zâmbi larg, dezvelindu-și dinții de rechin, se aplecă în față și ridică triumfător în aer servieta din fața sa. O clipă mai târziu, începu să o lovească brutal de blatul de masă furniruit. În câteva secunde, ceilalți invitați îi urmară exemplul într-o manifestare bizară și exaltată de recunoștință. Franklin savură momentul, apoi își ridică brațele într-un gest prin care răspunse entuziasmului lor, dar prin care cerea în același timp liniște.

— Prieteni, mai sunt doar câteva săptămâni până pe douăzeci și cinci septembrie, așa că avem multe de pregătit și de discutat. Să trecem la treabă.

Capitolul 2

Washington D.C., Statele Unite ale Americii

Troy Hembury știa că zilele-i sunt numărate. Știa că din cauza unei tumori cerebrale inoperabile, de gradul trei, nu avea să ajungă niciodată la o vârstă înaintată, dar acum era hotărât să profite la maximum de viață, în ciuda sentinței crude care îl aștepta. Cu un an în urmă, o fentase pe Doamna cu coasa, deși suferise răni grave într-un schimb de focuri în Israel.

Hembury făcuse parte dintr-o unitate secretă de combatere a terorismului creată de FBI și Mossad, care își uniseră forțele și resursele ca să combată un atac asupra resurselor de apă ale Israelului, pus la cale de John Franklin, cu sprijinul talibanilor. În timpul unui schimb de focuri la o uzină de desalinizare din Ashkelon, își pusese viața în pericol ca să-l salveze pe prietenul și colegul lui, Nic Vargas, și supraviețuise în mod miraculos după două împușcături trase de la mică distanță în abdomen, datorită îndemânării remarcabile a unui chirurg din Tel Aviv.

Drept recompensă pentru curajul său, fostului locotenent LAPD, în vârstă de șaiszeci și doi de ani, i se oferise postul de șef al securității interne de la Casa Albă, o funcție mult mai

dificilă decât și-ar fi putut imagina când vicepreședintele i-o propusese. Era primul afro-american care ocupa această funcție prestigioasă și se simțise cu adevărat onorat să o accepte. Hembury avea în subordinea lui directă peste o sută de agenți de securitate și purta pe umeri responsabilitatea de a apăra instituția atât împotriva posibilelor atacuri cibernetice, cât și a amenințărilor fizice.

Fusese polițist de carieră timp de aproape patruzeci de ani, era divorțat și avea puține responsabilități personale, așa că nu ezitase să lase în urmă viața sa de până atunci din Los Angeles și să-și închirieze un apartament cu două camere în Georgetown, unul dintre cartierele cele mai elegante din capitala SUA. Locuința era amenajată într-o vilă în stil italian, din cărămidă roșie, situată pe Grace Street Northwest, la mai puțin de trei kilometri de faimosul său loc de muncă de pe Pennsylvania Avenue, numărul 1600.

În timpul săptămânii, rutina lui Hembury presupunea un drum de douăsprezece minute cu mașina lui Toyota RAV4 albastru-închis, ceea ce îi permitea ca înainte de ora șase dimineața să fie deja așezat, de obicei, la biroul său din Aripa de Vest a Casei Albe.

Era vineri dimineața, iar gândurile îi zburau deja spre seara următoare, când echipa sa de suflet, LA Clippers, urma să vină în oraș pentru un meci amical cu Washington Wizards la Capital One Arena. După ce închise ușa clădirii și coborî alene treptele de beton spre trotuar, își căută automat cheia de la mașină în buzunarul gecii, aruncând o privire spre SUV-ul parcat în locul său obișnuit, la aproximativ douăzeci de metri distanță. Nu îl observă pe bărbatul care stătea la volanul unui Ford Focus negru, staționat pe partea cealaltă a străzii, la aproximativ treizeci de metri distanță. Bărbatul stătea cu fața

în direcția opusă, cu ochii lipiți de oglinda laterală pe care o înclinase intenționat ca să observe plecarea lui Hembury. Măinile sale, acoperite cu mănuși, erau așezate pe genunchi, într-una ținea un detonator mic și în cealaltă un telefon.

În momentul în care piciorul din față al lui Hembury atinse trotuarul, teroristul apăsă pe un buton și iadul se dezlănțui pe strada liniștită din cauza unei bombe artizanale montate într-un vehicul. Explozia asurzitoare și unda de șoc produsă o bubuitură puternică auzită de mii de oameni din oraș, inclusiv de ocupantul Biroului Oval, aflat la puțin peste un kilometru și jumătate distanță. Mingea de foc ce rezultă din explozie, aruncând în aer resturi de sticlă și metal, se înalță spre cer la peste șaizeci de metri, iar fumul negru și dens amestecat cu vaporii inflamabili din rezervorul mașinii Toyota formă un cocktail perfid, un nor toxic ce se ridică spre cer.

Forța deflagrației îl catapultă pe Hembury ca pe o păpușă de cârpă, alături de alți trecători surprinși în apropierea epicentrului exploziei. Patru dintre aceștia muriră pe loc, iar bucăți de trupuri sfărtecate, îmbibate în sânge, căzură pe asfalt, amestecându-se cu sute de fragmente de metal contorsionat. Atacatorul rămase impasibil, nicio emoție nu-i tulbură fața în timp ce urmărea carnagiul îngrozitor pe care îl dezlănțuise în spatele său. Câteva momente mai târziu, el trimise pe WhatsApp un mesaj scris dinainte către un telefon aflat la peste 8.000 de kilometri distanță, într-o suburbie din Buenos Aires. Destinatarul mesajului stătea în pragul unui magazin mic de încălțăminte de pe o stradă laterală îngustă din San Telmo, cel mai vechi cartier din oraș. Femeia aruncă o privire rapidă spre ecran ca să confirme conținutul mesajului, apoi își fixă atenția asupra unei alei înguste, care ducea spre o parcare mică, situată sub un bloc de apartamente și

care era rezervată celor șaisprezece locatari ai clădirii. Știa foarte bine că în locul de parcare cu numărul 12 e un autoturism VW Golf Mk7 argintiu pe care îl modificase peste noapte timp de trei ore. Verifică ora pe telefon apoi scoase un detonator mic din buzunarul hainei. Câteva secunde mai târziu, o explozie uriașă zgudui parcare cu stâlpi de beton, iar fumul dens și înecăcios se revărsă pe stradă, acoperind complet bariera din lemn roșu cu alb de la intrare.

La etajul trei, în apartamentul 12, inspectorul-șef Nicolas Vargas de la Departamentul de Poliție din Buenos Aires fu trezit brusc din somnul său adânc de explozia puternică care zgudui din temelii întreaga clădire. Vargas simți cum pereții dormitorului său vibrează din cauza undei de șoc și, în timp ce se strădui să își adune gândurile, telefonul său scoase un semnal sonor scurt. Ochii lui căprui caramel, adânciți în orbite, luciră când încercă să distingă în întuneric cunoscuta pictogramă verde WhatsApp. Inspectorul-șef citi mesajul și știu că el fusese ținta atacului.

Capitolul 3

Washington D.C., Statele Unite ale Americii

Hembury se ridică în capul oaselor pe patul de spital și întinse mâna spre dulăpiorul de lângă pat ca să-și ia telefonul mobil. În afară de o durere de cap cumplită, cauzată de câteva contuzii ușoare, câteva zgârieturi și vânătăi minore, scăpase nevătămat. Orice îndoieli legate de motivul atentatului se risipiră în clipa în care deschise mesajul de pe WhatsApp pe care îl primise imediat după explozie. Era identic cu cel primit de Vargas.

Sunt sigur că amândoi înțelegeți că aceste mici incidente au fost doar un avertisment. După cum vedeți, am resursele necesare ca să vă elimin oricând doresc și credeți-mă, moartea voastră va veni înainte de sfârșitul lunii septembrie. Deocamdată, mă mulțumesc să știu că veți trăi cu frica-n sân, întrebându-vă de unde vine următorul atac.

Dacă conținutul mesajului era amenințător, semnătura era înfricoșătoare: niciun nume sau vreo inițială care să dezvăluie identitatea expeditorului, doar un emoji cu o svastică roșie pe un fundal negru. În timp ce Hembury privea fix

simbolul nazist, ecranul său se luminează și primi un apel de la Vargas din Buenos Aires.

— Nic, mi-ai luat-o înainte. Ești în regulă? E clar că ticălosul de Franklin s-a întors.

— Exact asta voiam să-ți spun și eu, dar sunt bine. Slavă Domnului că și tu ești bine. De două ore am tot încercat să te sun pe mobil, așa că ai reușit să mă sperii serios. Apartamentul meu nu arată prea grozav, pe de altă parte, iar despre mașină... nici nu are rost să mai vorbesc.

Cei doi prieteni continuă câteva minute să se pună la curent cu detaliile exploziilor care-i vizaseră. Vargas se cutremură când auzi despre civilii nevinovați care-și pierduseră viața în atentatul din Georgetown. În momentul acela era principalul subiect de știri din Statele Unite, iar presa specula fără oprire în legătură cu adevăratul motiv din spatele atentatului cu bombă, pe care, ținând cont de caracterul sensibil al informațiilor, FBI-ul îl ținea secret.

— Troy, atentatele cu mașini-capcană se încadrează în mod normal în două categorii: cele menite să-l elimine pe ocupantul vehiculului într-un asasinat planificat și cele care vizează cât mai multe victime din apropierea exploziei, ca atacul cu bombă din Oklahoma City. Este clar că ambele atacuri prin care am trecut se încadrează în a doua categorie. De data asta, nebunul ăla nu a avut nicio intenție să ne elimine. A vrut doar să ne transmită mesajul că e pe urmele noastre și că vrea să se răzbune.

Hembury se foi ușor în patul de spital ca să stea mai drept.

— Am înțeles asta, dar de ce acum? Nu am mai auzit nimic despre el de mai bine de un an. Și ce legătură are cu sfârșitul lui septembrie?

Vargas stătea la o masă pe colț într-o cafenea modestă, la câteva sute de metri de blocul său, care fusese evacuat imediat după explozie. Își termină dintr-o înghițitură cafeaua lungă și încercă să găsească un răspuns care să aibă noimă. Nu apucă să spună nimic util, căci Hembury interveni din nou.

— Nic, mă sună Berrettini, ceea ce nu este deloc surprinzător dată fiind situația. Te sun eu înapoi.

Hembury schiță un zâmbet ironic când vocea cunoscută a directorului adjunct al FBI răsună de la celălalt capăt al liniei.

— Troy, ce dracu? Explozia este știrea principală pe toate canalele de știri. Ești sigur că ești bine?

— Ușor, Mike, ia-o mai încet. Sunt bine. Ce știi despre atentate?

— Știu că Franklin a fost în spatele lor și e clar că vă urmărește pe voi.

Hembury rămase impresionat de felul în care Berrettini sărise peste politețuri și trecuse direct la subiect.

— Mike, cum naiba de știi asta atât de repede?

— Simplu. Ticălosul ăla arogant mi-a trimis un mesaj pe WhatsApp.

Capitolul 4

Washington D.C., Statele Unite ale Americii

La douăzeci și patru de ore după atentate, Vargas, Hembury și Berrettini se reuniră într-o sală de ședințe securizată aflată la un etaj subteran din clădirea J. Edgar Hoover de pe Pennsylvania Avenue. Vargas luase un zbor de noapte din Buenos Aires și venise direct de la aeroport la sediul FBI. Era pentru prima dată după mai bine de un an când cei trei bărbați se întâlneau față în față. Berrettini arătă spre un filtru de cafea din sticlă și o tavă din ceramică albă pe care erau produse de patiserie.

— Serviți-vă, băieți. Și faceți cafeaua tare. Cred că o să aveți nevoie.

Hembury zâmbi și făcu onorurile, turnând trei cești cu cafea aburindă, în timp ce Vargas luă o *pain au chocolat*, pe care o devoră din câteva înghițituri. Berrettini luă o înghițitură zdravănă de cafea neagră și își porni laptopul. Cu un calm imperturbabil, își ordonă gândurile rapid și eficient și începu ședința de informare.

— În câteva minute, ne conectăm pe Zoom cu Sir Christopher Denton, directorul GCHQ² din Marea Britanie,

² „Government Communications Headquarters” (GCHQ) în engleză, în original. Împreună cu MI5, MI6 și „Defence Intelligence Staff” (DIS), face parte din „Joint Intelligence Committee” (n. trad.).

dar înainte de asta trebuie să vă pun la curent cu situația. Prima întrebare pe care sunt sigur că abia așteptați să o clarificăm este: de ce acum? De ce a revenit Franklin în joc în acest moment? Hembury se foi pe scaun și se uită spre Vargas. După cum știți, în ciuda eforturilor noastre, am eșuat lamentabil să-i dăm de urmă. De fapt, nu am mai avut nicio confirmare a prezenței sale din mai 2022, acum mai bine de șaisprezece luni, când știm că se afla în Israel. I-am pierdut urma, iar adevărul trist este că ar putea fi oriunde.

Când Mike își trase răsuflarea, Vargas interveni.

— Mike, dacă ticălosul se ascunde pe o altă barcă? Un lup nu-și schimbă năravul.

— Am luat în calcul și varianta asta, evident, dar este o pistă moartă. Sunt peste zece mii de iahturi de lux în lume, e ca și cum ai căuta acul în carul cu fân, dacă într-adevăr așa a ales să se ascundă. Faptul că a ieșit brusc din umbră ca să vă amenințe nu cred că este o coincidență. Din contră, mi-a confirmat o ipoteză la care lucrez de ceva timp. Analistii noștri de la NSA³ au colaborat cu britanicii de la GCHQ și au monitorizat un flux constant de mesaje între grupuri neonaziste și militanți din întreaga lume, ceea ce indică un eveniment coordonat în următoarele câteva săptămâni. Observăm schimburi de mesaje între grupuri care nu au mai colaborat până acum, așa că ne temem că se coace un plan de proporții. Un cuvânt-cheie care a apărut frecvent în discuții este „lupul”, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că...

Hembury sări ca ars.

³ Agenția de Securitate Națională (în engleză, în original: National Security Agency) este o agenție guvernamentală a Departamentului Apărării al Statelor Unite ale Americii, fondată de președintele Harry Truman în 1952. (n. trad.)

— Doamne! Lupul era porecla Führerului. Crezi că Franklin are legătură cu asta?

— Până ieri, a fost doar o bănuială și nu am reușit să pun toate datele cap la cap, dar acum că și-a arătat adevăratele intenții, e greu de crezut că nu e implicat într-un fel sau altul. Din câte știm noi, ar putea fi chiar...

Berrettini nu apucă să-și termine fraza, fiind întrerupt de o alertă pe laptopul său care anunța că apelul Zoom e gata să înceapă. Vargas și Hembury se apropiau de ecran. Directorul adjunct al FBI trecu direct la subiect.

— Chris, mulțumesc că ai intrat în apel. Care sunt ultimele informații de la voi?

Denton e cel de-al optsprezecelea director al GCHQ și, la cei patruzeci și doi de ani ai săi, e cea mai tânără persoană care deține această funcție de la înființarea agenției, în 1919. Fost șef al serviciilor de informații din MI5, jucase un rol esențial în crearea strategiei guvernamentale de combatere a terorismului după cele patru atacuri sinucigașe cu bombă coordonate asupra sistemului de transport din Londra, care zguduiseră capitala în 7 iulie 2005. Arăta ca un stâlp de telegraf, cu o statură de peste 1,90 m și doar șaptezeci de kilograme. Forma capului său unghiular aducea cu o lamă de topor. Dar, în ciuda aerului său ușor stingher, atunci când vorbea, ochii săi câprui prindeau viață ca niște arzătoare Bunsen, iar cuvintele sale erau la fel de precise ca trăsăturile sale.

— Domnilor, este evident că atentatele cu mașini-capcană au avut legătură cu recente discuții alarmante pe care analiștii noștri le-au monitorizat online. Unul dintre cuvintele de cod folosite de cei doi atentatori și de coordonatorul

lor a fost *Sühne*, un cuvânt care a apărut de cel puțin trei ori în ultimele câteva săptămâni. În ceea ce privește...

Berrettini știa că vorbește în numele celor doi colegi ai săi când îl întrerupsese pe Denton.

— Chris, germana noastră nu este prea bună. Ce înseamnă asta?

— Traducerea exactă a cuvântului este „ispășire”, dar aceasta ar putea fi doar o pistă falsă, deoarece adesea cuvintele codate nu sunt folosite ad litteram. Oricum, ce pot să vă spun exact este că atacatorul din Washington a închiriat un Ford Focus negru în Detroit folosind un act de identitate fals și a parcurs cei opt sute de kilometri până în Georgetown, unde a pregătit și detonat bomba din fața apartamentului dumneavoastră, domnule Hembury. A abandonat vehiculul într-o parcare subterană din Arlington și apoi a dispărut. Singura filmare pe care o avem cu el de pe camerele de supraveghere este dintr-un unghi prea larg ca să putem face o identificare clară, ceea ce ne spune că avem de-a face cu un profesionist care, presupunem noi, a părăsit deja țara.

Nimeni nu mai spuse nimic câteva momente, apoi Vargas sparse tăcerea cu o întrebare.

— Ce știm despre individul care mi-a distrus mie apartamentul? De unde a detonat bomba?

— S-a ascuns în pragul unui magazin de peste drum, însă, inspector-șef Vargas, întrebarea dumneavoastră ar trebui să fie: unde era poziționată ea? Atacatorul dumneavoastră a fost o femeie.